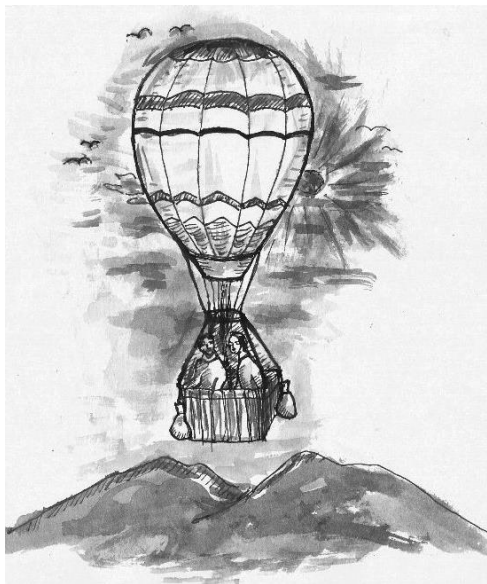


červen 2019

SETKÁNÍ

římskokatolická farnost při kostele sv. Janů v Brně-Bystrci • občasník



**„Ježíš řekl svým učedníkům:
Kdo nalezne svůj život, ztratí
jej; kdo ztratí svůj život pro
mne, nalezne jej.“**

(Mt 10, 39)

**Téma čísla:
Duchovní ztráty a nálezy**

*Milí farníci,
kdo někdy letěl balónem, téměř jistě po-
tvrdí, že jde o nezapomenutelný zážitek.
Krásou krajiny, kolem sebe i pod sebou,
se můžeme kochat úplně stejně v balónu
horkovzdušném i plynovém. Někjaké roz-
díly tu ale přece jen jsou. Když chce zku-
šený pilot plynového balónu nabrat po-
třebnou výšku, zbavuje se zátěže zavě-
šené na bocích koše. Téměř nikdy neod-
hazuje celé pytlíky s pískem, zpravidla
usype jen část z jejich obsahu. To vše s vě-
domím, že zrnka písku „ztrácí“, aby vý-
měnou něco jiného nalezl či objevil. Po-
kud by se však chtěl takové ztrátě za kaž-
dou cenu vyhnout, jeho let už záhy do-
stane závažnou trhlinu a ta může výrazně
zkomplikovat i samotné přistání.*

*Naše životy se často podobají plynovým
balónům a my se bohužel někdy cho-
váme jako amatérští vzduchoplavci, kteří
se chtějí ztrátám na obzoru vyhnout stůj
co stůj. Občas ale zároveň snadno zapo-
mínáme, že každá dílčí ztráta může být
důležitým prostředkem a katapultovat
nás ke kýženému vrcholu naší pozemské
pouti.*

*Ať na prázdninové cesty vyrážíme s od-
hodláním nalézt sami sebe a s vědomím,
že máme toho nejlepšího Průvodce. Tak
nikdy neztratíme naději.*

**Hezkou dovolenou vám přeje
redakční tým Setkání**

Vzpomínky, které (ne)odvál čas

VZDOROVÍRA

Když mi bylo deset let, přestěhovala se naše rodina v červenci 1960 ze samoty do jednoho malého městečka na jižní Moravě. Maminka mne hned první týden zavedla po mši svaté za panem farářem L.S. a zeptala se, jestli bych mohl ministrovat. Souhlasil. Moje sebevědomí přistěhovalce (dnes by se řeklo "náplavy") podstatně vzrostlo, neboť jsem se najednou cítil velmi důležitý. Byl jsem vpředu v kostele, oblečený v komži, rochetě a límci, všichni mě viděli a hlavně: při mši svaté jsme odpovídali (ještě pět let) latinsky! Texty byly oboustranně na úzkých tvrdých tabulkách formátu A4 na výšku a my ministranti jsme je drmolili a často i komolili.

Mezi ministranty tehdy byli čtyři chlapi stejně staří jako já, a tak jsem měl ve škole mezi spolužáky hned své kamarády.

Ministroval jsem až do svých 18 let, než jsem odešel do Brna na vysokou školu. Už ke konci školní docházky se najednou někteří ministranti, ale i spolužačky a spolužáci z náboženství, začali z kostela vytrácet. O tlaku režimu, společenského mínění a přesvědčování žáků i jejich rodičů ve škole v období „radostného“ budování socialismu už byly (naštěstí) popsány tisíce stran pamětí a svědectví lidí žijících v té době. Já jsem to tak prožíval každodenně reálně na vlastní kůži. Slabá dětská, ale i dospělácká víra podléhala nátlaku a výsledkem byl přechod k bezvěrectví. Jeden z mých prvních ministrantských kamarádů Karel dokonce později vstoupil do Komunistické strany!

Myslím, že to byl právě protirežimní vzdor, co mi pomohlo uchovat si víru i v období, kdy přerůstá z dětské do dospělé. U mě to byla vlastně vzdorovíra. **F.Z.**

Ztráty a nálezy

*Že stále ztrácíš jistotu a směr
a plamen víry hasne, nestálý,
jak tenkrát v lampách izraelských dcer
ženicha když příchod zaspaly*

*Kříž že ztrácíš nesdílného hoře,
hřivnu, danou vodou křtitelnic,
sám ztracený v hříchů diaspoře
kde pramen krve rozmazává líc*

*rozsévače. Chceš trní vzdát se
že pravdy slov sémě nepřijímá,
a jednou, bez opor na terase,
lásku brát, co nezná synonyma?*

*Tak nečekej až zaskočen, v tísní,
kdes za kružbou třibarevných oken
ztracenou snad spatříš hřivnu. Křísni,
pro nález, co dosud nepochopen. **J.C.***

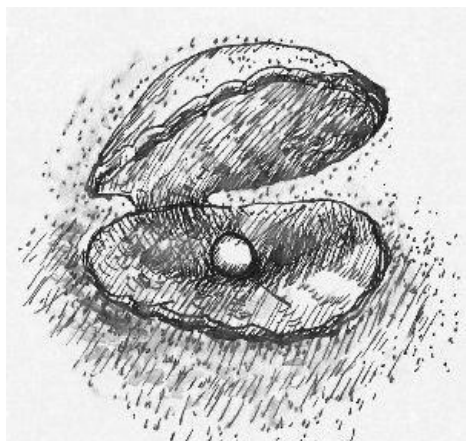
Pozvání

JENÍKOV – ztráty se mění v nálezy

Letos je to 20 let, co si Fatym adoptoval v severních Čechách farnost Jeníkov. Farnost, ve které se víra už ztratila. Farnost, která už byla „mrtvá“, kostel nepoužívaný a kaple na spadnutí. Totální duchovní ztráta.

A duchovní nálezy? Po 20 letech se několikrát měsíčně v kostele, který má novou střechu, konají mše svaté, kaple je opravená a umístila se na druhém místě v soutěži o nejmilejší opravenou památku, hodně lidí přijalo křest. Také bylo uzavřeno několik manželství a spousta dalších si dala do pořádku svůj život ve svátosti smíření.

Během působení ve farnosti se podařilo objevit, že Jeníkov býval kdysi poutním kostelem, do kterého proudily davy lidí, aby si od Panny Marie vyprosily uzdravení nebo nějakou jinou milost. Dokonce existuje kniha zázraků, kde je většina vyslyšených proseb zaznamenána. Během let se tato zbožnost a víra vytratily, ztratil se dokonce i milostný obraz, ale neztratil se duch místa.



milostný obraz, ale neztratil se duch místa.

Takže jde o další duchovní nález. Visí tu sice jiný obraz Panny Marie Bolestné, ale její přímluva je stále stejně silná a mnozí ji zakusili i během těch 20 let adopce. I poutě do Jeníkova jsou obnovené a pěší poutě z Prahy se koná každoročně v květnu.

Farnost spravujeme z Moravy a na jeníkovské faře se střídají pastorační asistentky, které se věnují hlavně místním dětem. Tři z nich tam našly své životní povolání – jedna je vdaná a dvě v klášteře (klariska a alžbětinka).

Děti z Jeníkova a okolí bylo na Moravě už nepočítaně, a to nejen na prázdninových táborech, ale i během roku. Mohou zde nalézt lásku a přijetí, které se jim doma téměř nedostává. Dost lidí už také navštívilo Jeníkov a mnozí zde prohloubili svoji víru nebo našli misijní poslání.

Už je asi na čase skončit, ale rád bych zde zmínil ještě jeden duchovní nález. Podařilo se nám vypátrat, že na Lomečku žije řeholní sestřička, která pochází z Jeníkova (letos už zemřela). Pocházela z nevěřící rodiny, dokonce byla i vdaná, ale díky Boží milosti našla víru i povolání. Pravděpodobně i díky jejím modlitbám se jeníkovské ztráty postupně mění v nálezy.

Rád vás v Jeníkově někdy uvidím. Další informace o Jeníkově si můžete přečíst na webových stránkách <http://www.jenikov.net/farnost/>

o. Nik

ZE ŽIVOTA

Byl jeden domov důchodců a sešly se v něm, v jednom pokoji, dvě stařícké ženy. Nikdy před tím se neviděly, a přesto byly donuceny okolnostmi spolu sdílet jednu místnost, ve které byla dvě lůžka, jedno u okna a jedno u dveří.

Po čase se zdravotní stav jedné začal zhoršovat. Do té doby se nechávala dovézt na vozíčku na mši svatou, pak ulehla a již by to nezvládla, tak k ní začal chodit kněz do bytu, přijala svátost pomazání nemocných a pravidelně jí nosil svaté přijímání. Když se tak jednou spolu modlili, najednou se k jejich modlitbě přidala potichu a váhavě i paní sousedka.

Pak se stávalo, že k nim přišly do pokoje pečovatelky a ona spolubydlící seděla na lůžku se skloněnou hlavou a sepnutýma rukama. Ptaly se jí: „Je vám špatně? Co se děje?“ Ona pozvedla plaše oči a odpověděla: „Já se modlím za paní sousedku.“ Pak se ještě dotazovala: „A jak to s ní vypadá? Je to moc špatně?“ A bylo to horší a horší. Byly dny, kdy nebyla schopna jíst a pít a téměř přestala mluvit, tedy až do onoho osudného dne, kdy se udělalo nevolno té druhé. Jak tak sestřičky kolem ní běhaly, bylo jí skutečně velmi špatně, měla orosené čelo a velké bolesti, prohlásila: „Nechci do nemocnice, nechte mě, prosím, umřít tady.“ Z vedlejší postele bylo slyšet tiché Zdrávas a Otčenáš. Ony dvě dámy se staly na sklonku života sestrami v Kristu, vždyť se modlily jedna za druhou, a ačkoli relativně bezmocné, dokázaly velikou věc – darovaly si to nejcennější, co mohly.

-km-

Ne, jak chceš ty, ale jak chci já

Už je to pár let od období, v němž jsem měla velikou touhu být co nejlíže fyzicky i duchovně Pánu Ježíši. Chtěla jsem se „schoulit“ v blízkosti svatostánku a prožít tam chvíle duchovního setkání „jen já a Pán Ježíš“.



Ale člověk mění a Pán Bůh mění. A je to tak dobře. Při jedné nedělní mši jsem prožila něco obohacujícího i hodně poučného... Když kněz otevřel svatostánek, vyňal z něho kalich naplněný Tělem Kristovým a přinášel ho na oltář, zjevila se mi na bílém plátýnku, které pokrývá kalich, tvář Ježíše. Ta tvář, kterou znám z Turínského plátna a kterou mám tak ráda. Bylo to velmi silné... Srdce se mi rozbušilo radostí a prožívala jsem něco neuvěřitelně duchovně krásného. Bylo to úžasné, ale to hlavní teprve přišlo... Pán Ježíš ke mně promluvil a já jeho slova s pokorou, radostí a láskou přijímala. Sdílel mi svoje poselství „ne jak chceš ty, ale jak chci já“ a já v té chvíli pochopila, jak je důležité naslouchat Pánu, plnit jeho vůli, jít po cestě, kterou pro nás připravil a ne trvat na svých představách, snech či přáních. Žasla jsem, s jakou láskou Pán umí oslovit člověka.

Pán umí nejlíp načasovat co a kdy je pro nás nejlepší. Díky za vše, Pane.

-jm-

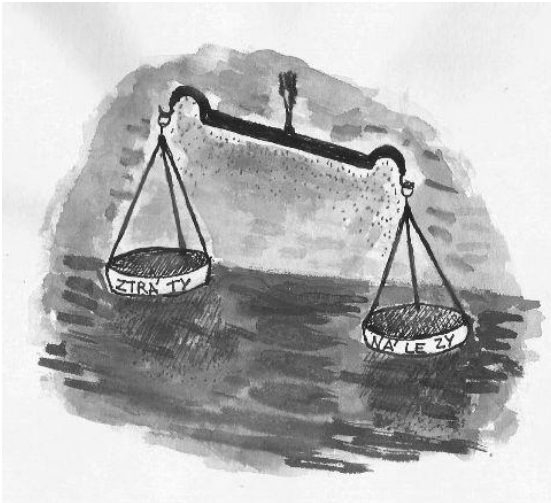
Duchovní ztráty a nálezy

Těžko říci, zda „svět“ (my lidé) i s ohlédnutím do historie (nejen) duchovně více ztrácí než nalézá, nebo raději možná zda platí zbytečně vysokou cenu za to, co nalézá.

Člověk má sklon zadusit pocity, které nedokáže snadno udržet pod kontrolou nebo které považuje za zavrženíhodné. Pak má klid a může se oddat příjemné představě, že pocity zlosti, závisti, neukojitelné ctižádosti, atd. už překonal. Jeví se jako vyrovnaný, chladný, pragmatický, jak se to požaduje ve světě zaměřeném technokraticky. Ale za takový „pancíř charakteru“ se platí neschopností vyjít ze sebe, vstoupit do trvalých láskyplných vztahů.

Pokud se někdo rozhodne (jako např. v současné době já) učinit ve svém životě ten nejhlubší průzkum a posvítit si na tmou, která ho třeba i nevědomě dlouhá léta fyzicky i psychicky trápí, a už nechce následky zranění nechat bez povšimnutí a dál být, byť i nevědomě, jejich otrokem, protože dříve neměl poznatky, odvalu, čas, neodhadl závažnost problému, následky atd., a bude činit např. "kolečko" praktický lékař (ev. specialista) - psycholog (pro "rozkličování") - psychiatr (pro medikaci) - kněz (pro svátosti smíření), je na jisté cestě. Není to cesta snadná, ale i malé krůčky jsou posunem a konečně člověk duchovně nestojí nebo se netočí v bludném kruhu.

Je dobré nenechat se nikým odradit, že je již na vše příliš pozdě, ani dotazy, proč jste to neřešili dávno, proč až nyní, je dobré nepodlehout pocitu z okolí, že vaše problémy nejsou dost závažné, ani tím, že to řešíte opakovaně. Pokud jste to vůbec kdy řešili, ať



např. jen sami v sobě, max. s někým, kdo z pochopitelných důvodů nemohl umět poradit, řešili jste to neúčinně. Někdy je potřeba odborníků. A je potřeba zahájit proces uzdravování kdykoliv a jakýchkoliv zranění. Oproti zde uvedeným psychoterapeutům si dovoluji obrátit pořadí :-), totiž že nejde jen o změnu jedince, "jen" určitého manželství, křesťanské obce, ale že jde i o postupné uzdravování světa a lidstva. Nejde jen o soukromou spásu duše, ale změnu nespravedlivých společenských a politic-

kých struktur. Jak jinak změnit svět, když nezačne každý sám u sebe?

(redakčně kráceno) -jtj-

SPÍŠE TOUHA NEŽ MODLITBA

Před mnoha roky se výrazně a nečekaně zhoršil můj zdravotní stav. Bylo jasné, že nastává nová životní etapa. Nevěděla jsem, co bude dál a měla smíšené pocity. Po operaci mi jedna kamarádka řeholnice poslala jedno vyznání (viz rámeček).

Přiznám se, že se mi tenhle text vůbec nelíbil. Měla jsem svoji představu o životě a dle ducha tohoto světa byla zaměřena na výkony. Někjaká slabost, bezmoc, nemoci nebo dokonce bída! Něco takového se dnes opravdu nenesí - není se čím vykazovat. Jako by šlo o jakýsi druh životního selhání. Po různých bojích jsem se postupně se svojí situací smířila a s odstupem času můžu říct: „Neměnila bych!“ Otevřely se mi nové možnosti v jiných oblastech života. Získala jsem mnohem

více času na duchovní život a setkávání s lidmi. Velkým objevem bylo, že i když moje životní úroveň výrazně klesla, mám vše, co potřebuji k životu a nic nepostrádám!

Až dodatečně jsem si vzpomněla, že jsem si vlastně během neaktivnějších let v zaměstnání někde v hloubi duše přála mít více času na Pána. Byla to spíše touha než vyslovená modlitba. Bůh slyšel a našel řešení, protože dobře ví, co je pro každého z nás nejlepší. Někdo spočítal, že v Bibli je nám celkem 366x řečeno: "Nebojte se!" Tedy na každý den i na přestupný rok. Tak nebojme se a spoléhejme na Nejvyššího!

-MH-

Vyznání víry pro ty, kdo trpí

Žádal jsem od Boha sílu, abych se mohl prosadit.

Učinil mě slabým, abych se naučil pokoře.

Žádal jsem od Boha zdraví, abych mohl vykonat veliké věci.

Onemocněl jsem, abych mohl udělat něco hodnotnějšího.

Žádal jsem bohatství, abych mohl být šťastný.

Dostal jsem bídu, abych se stal moudrým.

Žádal jsem moc, aby mě lidé velebili.

Dostal jsem bezmocnost, abych cítil potřebu Boha.

Žádal jsem všechno, abych mohl mít radost ze života.

Dostal jsem život, abych se mohl ze všeho radovat.

Nedostal jsem nic z toho, co jsem žádal, ale dostal jsem všechno, v co jsem doufal.

Téměř proti mé vůli byly moje modlitby vyslyšeny.

Jsem nejbohatší z obdarovaných!

VELIKOST VE SKROMNOSTI

Letos jsme se přihlásili do soutěže Příběhy našich sousedů. Naším úkolem bylo přiblížit životní příběh nějaké osobnosti z našeho okolí, která se dostala do problémů s minulým režimem. Volba padla na pana faráře Vnislava Fruvirta. Toho nám doporučila maminka jedné z nás, Natky. Jak se brzy ukázalo, byla to správná volba.

Setkání jsme se zprvu obávali, pan farář je přece jenom starší a v církevní obci vážená osoba. Měli jsme strach, abychom něco nezkazili. Naše obavy ale byly zbytečné.

Na pana faráři nebyl vůbec vidět jeho úctyhodný věk, působil na nás mile, snažil se nám trpělivě odpovídat na všechny naše otázky a během natáčení několikrát zavtipkoval.

A co nás na jeho vyprávění zaujalo? Ačkoli byl 7,5 roku vězněn jako údajný organizátor protistátní skupiny, za dvě a půl hodiny nejmenoval ani jednu nikoho, kdo mu ublížil. Po celou dobu vyzdvihoval to dobré, co ho v životě potkalo. Uvědomili jsme si, jak důležitá je umět odpouštět bližním.

Pan Fruvirt nám povídal o svém dětství, o ztrátě otce i o tom, proč se stal farářem. Líbil se mu kostel, zpívání při mších i kázání samotného pana faráře. Dozvěděli jsme se o jeho začátcích v Tvarožné i Mašovicích, o prezenční vojenské službě, i o jeho zatčení, věznění, propuštění i návratu do církevní správy.

I když pan farář vzpomínal s notnou dávkou humoru, přesto jsme si dokázali předsta-



vit, jaké to asi ve vězení bylo. Překvapilo nás, že i mezi dozorci se našli normální lidé. Zasmáli jsme se příhodě s čokoládou, kterou spoluvězni přinesl jeho syn a kterou dozorce před očima obou zbaštil. Líbila se nám vzpomínka na jednu mši v dole, kde během výkonu trestu pracoval. Tehdy, po odchodu důlního, zůstali v dole jen věznění faráři, kteří si udělali mši svatou. Prý to byla jedna z nejkrásnějších mší v jeho životě. Prostor osvětlovaly jen kahánky, všude bylo ticho a slova se krásně rozléhala.

Moc si ceníme toho, že si na nás pan farář udělal čas. Uvědomili jsme si, že jeho velikost se neskrývá v čestném titulu monsignore, ale v jeho skromnosti a umění naslouchat druhým.

**Kristýna Lazarová, Natálie Trnková, Nikola Zdráhalová,
Jan Brestič a Petr Kučera (žáci ZŠ Heyrovského 32)**

Příběh

STOPY V PÍSKU

Jedné noci se mi zdál velmi zvláštní sen. Kráčela jsem po pobřeží se svým Pánem. Na temném nebi se promítaly obrazy z mého života. Celý životní příběh provázely dvoje stopy v písku, jedny moje, ty druhé patřily mému Pánovi.

Když se mi zjevil poslední obraz, ohlédla

jsem se za sebe a jaké bylo moje překvapení! Vidím, že nejednou se v písku črtají jen jedny šlépěje. A bývalo to právě v těch nejtěžších obdobích mého života.

**Ztratit a nalézat**

Eva Jelínková

*Na cestě za pravdou
za láskou, za světlem*

Jdi dál

Neztrácej naději

vrať se zas

i tou cestou z kamení

Nalézej zas

Bez lásky, bez pravdy

těžko se najde

Rozsvítit světla ve tmách

když slunce zajde

Dlouho mi to nedávalo pokoj, až jsem se v rozpacích obrátila k Pánovi: „Pane, když jsem se vydala následovat Tě, slíbil jsi, že celou cestu půjdeš se mnou a budeš ke mně promlouvat. Ale viděla jsem, že v těch nejsmutnějších chvílích mého života se v písku črtaly jen jedny stopy. Vskutku nechápu, jak jsi mne mohl nechat samotnou, když jsem Tě nejvíc potřebovala.“

On zašeptal: „Dítě moje drahé! Mám tě rád a nikdy tě nenechám samotnou, nikdy, ani když tíha života dolehne a osud tě bude zkoušet. Ty jedny stopy, které jsi viděla, tam zůstaly právě z chvil, kdy jsem tě nesl.“

(podle knihy M. Powersové: Stopy v písku, nakladatelství Motýl)

Účetní kniha

Jak šel čas a roky běžely,
někoho život semele, jiného zocelí.

Mnoho jsem dostal,
víc šancí prospal.
Tak přišel poslední list
a já měl svůj konec na stránce číst.

Účtuji má dáti dal.
Prošel jsem úžinou, bál jsem se skal.
Kamení sype se na moji duši,
srdce mi v zoufalství, ze strachu buší.

Nechci být sám,
kde jste kdo, všechno vám dám.

Zůstal jsem sám.

Všechno si vem, naději nech,
ta půjde se mnou,
jednou, až zúží se dech.
Nech mi i lásku, kterou mi dal.
Tělo mé na padrtě spal,
víru mou zachovej.
zoufalství vzdal,
až půjdu cestičkou, okolo skal. -km-

Prožili jsme společně

NOC KOSTELŮ

Do Noci kostelů, která se v Česku konala už po jedenácté, se znovu zapojilo i Duchovní centrum ARCHA. Tentokrát bylo putování po brněnských kostelích rozděleno na čtyři trasy: „Po stopách předků“, „Cyrilometodějská stezka“, „O Panně Marii“ a „Odraz 30 let svobody v brněnských křesťanských dílech“. Právě do posledního okruhu byla zařazena i Archa.

Společně s bratry z Evangelické metodistické církve jsme měli přichystaný zajímavý program: poutavou prezentaci o stavbě Archy a zajímavou přednášku „Země - místo zázraků“. Pro děti byla venku připravena nafukovací atrakce, uvnitř si pro změnu mohly zahrát pexeso „Noemova zvířátka“ nebo se-stavit skládačku. Na dospělé zase čekala doplňovačka s odpovědí na soutěžní otázku. V 19 a ve 21 hodin proběhl před Archou malý venkovní kytarový koncert. Každý příchozí navíc mohl během večera posedět v kavárničce a na památku obdržel do poutnického pasu speciální razítko Archy.

Na závěr jsme se společně pomodlili a pan farář požehnal všem, kdo do Archy přišli a vyzval k otevření našich srdcí všem, kdo hledají radost a trvalý pokoj.

Děkujeme ochotným farníkům, kteří věnovali svůj čas na výpomoc při celé akci a hudebnímu triu, které hudbou a zpěvem obohatilo celý program. **redakce**



Cestovatelské podvečery – rozloučení

Nápad na Cestovatelské podvečery vznikl před mnoha lety, kdy jsem byl po poznámce, že se toho ve farnosti moc neděje, vyzván, ať tedy něco vymyslím.

Cestování jsem nikdy nebral jako odškrtavání si, kde jsem už byl, vybarvování si mapy světa nebo důkaz, že si to můžu „dovolit“. Cestování, jaké mám rád, mně umožňuje poznávat jiné země, potkávat jejich obyvatele, trávit čas s kamarády a nakonec za ne vždy příjemných situací poznat i sám sebe. Ten, kdo byl pozván na kafe albánským pastevcem do rozpadající se salaše v Kosovu, kdo jedl mamaligu (ztuhlá kukuřičná kaše) a ovčí sýr s pastevci v rumunských horách nebo dostal přeslazený zákusek ze svatby na černohorské planině Sinjajevina, nikdy neřekne, že všichni Albánci jsou zloději a Černohorci mafiáni. Vtiskl Vám někdy u nás někdo jen tak před pekárnou do ruky právě upečený místní chleba (placku), jak se nám to stalo s kamarádem loni v Turecku? A jak máte blízko k druhému, když si ráno vzájemně sdělujete, že jste oba celou noc nespali, drželi tyčky od stanů a báli se, aby vám je vítr neodnesl nebo nepotrhal? Kdo Vám naposledy půjčil jednu rukavici na zmrzlou ruku s tím, že si tu druhou za chvíli prohodíte? A jakou radost je po několika dnech vytrvalého deště sucho v botách, se nedá vyprávět, jen zažít.

Během těch mnoha podvečerů jsme společně cestovali na všechny kontinenty kromě Antarktidy a Austrálie. Nahlédli jsme do Grand Canyonu v USA, navštívili bájně Machu Picchu v Andách, vystoupali na vrchol Ruwenzori v Africe a nezdolali Damavánd, nejvyšší horu Iránu. Prošli jsme kus Svatojakubské cesty do Santiaga de Compostela, putovali ve stopách svatých Konstantina a Metoděje, navštívili kláštery v severní Itálii. V západním Turecku jsme viděli místa, o kterých píše svatý Pavel ve svých listech. Při prohlídce vojenských bunkrů jsme si připomněli krutou historii, která se mnohdy dotkla i našich pradědečků i prababiček (jedna z mých čekala s dětmi 4 roky na manžela, až a zda vůbec se jí vrátí ze sibiřské anabáze). Viděli jsme situaci na východní Ukrajině (naštěstí jen na fotkách) a mohli slyšet, jak je i drobná pomoc a přítomnost druhých vítaná.

Ale jak praví kniha Kazatel, nyní nastal čas skončit. Ne proto, že by ve farnosti už nebyli další, kteří se mají o co podělit. Ale je na čase, abychom my, dnes skoro a zcela důchodci, kdysi nadšení možnostmi po roce 1989, uvolnili místo mladým a mladším.

Dnes jsou to školáci a studenti, kdo protestují proti ničení naší planety jako Božího díla, zatímco většina z nás starších nevzala naléhavost „zelené“ encykliky Laudato si papeže Františka ani na vědomí. Je tedy na Vás, zda chcete mít farnost jen jako území, ze kterého je to na mši do bystrckého kostela nejbliž nebo jako společenství lidí, kteří mají cosi společného, v případě potřeby si pomohou, společně chtějí něco prožít a setkávat se nejen při mši (proč by se jinak tento časopis jmenoval Setkání?).

Na závěr bych chtěl poděkovat všem, které podvečery zaujaly a chodili, těm, kteří (ač často překvapeni) nikdy neodmítli, když jsem je požádal, aby se podělili o své zážitky. A přeji Vám všem takovou radost, jakou jsem zažil nedávno třeba já na cestě „za novou kyčlí“, kdy jsme na nemocničním pokoji se spolupacientem poslouchali na YouTube společný koncert Radúzy a symfonického orchestru... *(redakčně kráceno)* **-KK-**

Co se dělo v naší farnosti

- V neděli 10. března proběhl v Arše Cestovatelský podvečer na téma „Putování po vojenských opevněních“, přednášel Pavel Vizner.
- Tatínkové s dětmi alias Slůňata si v neděli 24. března vyšli "Po cestách hrdelního práva"- Cestou si zastříleli lukem do 3D terčů a vylezli také na rozhlednu.
- V neděli 24. března se v Arše konala přednáška seismologa Josefa Havíře na téma: „Co víme o stáří hor, oceánů – a planety Země vůbec? A jak jsme se všeho vlastně dopátrali?“ Pořádala Evangelická církev metodistická.
- Klub seniorů od svatých Janů se v březnu vydal na vycházku okolím Svatky, na výlet z Říčanské na Rakovec, na křížovou cestu do Chudčic a následovaly dvě různé vycházky okolím Kohoutovic. Další dubnové termíny patřily krátké vycházce spojené s návštěvou výstavy Má vlast cestami proměn v Botanické zahradě Přírodovědecké fakulty MU na ulici Veveří, výletu z Lužánek do Veverské Bítýšky, z Veselky do Žebětína a z Lesní na Polní. V květnu se senioři vydali ze Špilberka do knihovny VUT, z Ečerovy na Rakovec a na vycházku okolím Popůvek.
- Ve středu 3. dubna a také 15. května proběhlo na faře společenství seniorů.
- Za kytarového a houslového doprovodu proběhla v pátek 5. dubna již třetí Křížová cesta Údolím oddechu. Zúčastnili se jí také farníci z Husovic a Šlapanic.
- V neděli 7. dubna byla v našem kostele při všech bohoslužbách udělována svátost pomazání nemocných.
- Májové pobožnosti probíhaly v květnu v kostele před všemi večerními bohoslužbami; v Arše byly každé úterý.
- Ve dnech 3. až 5. května se uskutečnil v Bedřichově u Lysic víkend pro děti připravující se k I. sv. přijímání. Mnohokrát díky všem, kteří je na této akci duchovně a osobně provázeli.
- V neděli 12. května byla u kapličky sv. Jana Nepomuckého v Rozdrojovicích sloužena poutní mše svatá.
- V pátek 24. května se do Noci kostelů znovu zapojila i Archa (viz článek uvnitř).
- V kapli v Kníničkách probíhaly každé úterý májové pobožnosti. V úterý 28. května zde byla sloužena mše svatá.
- Od 31. května probíhala v kostele i v Arše nověna k Seslání Ducha Svatého.
- Upřímně Pán Bůh zaplatť všem, kteří se v sobotu 1. června zapojili do umývání oken na faře a také těm, kteří 15. června přišli na úklid kostela.
- Do sbírek při mších v neděli 26.5. jste na pomoc křesťanům na Blízkém východě věnovali 50 869,- Kč a v neděli 9.6. při sbírce na Charitu jste darovali 22 027,- Kč. Upřímně Pán Bůh zaplatť!
- V neděli 2. června přistoupilo v našem kostele 18 dětí k 1. svatému přijímání. Modleme se dál za ně i za jejich rodiny.
- V neděli 9. června při mši svaté v katedrále na Petrově přijalo 11 biřmovanců od biskupa Vojtěcha svátost biřmování.
- V neděli 16. června se uskutečnil výlet rodin s malými dětmi na rozhlednu Chvalovka.
- V úterý 18. 6. navštívil Klub seniorů výstavu léčivých rostlin v Botanické zahradě LF MU.

-pš-

Z našeho farního úřadu

Z vody a z Ducha svatého se narodili

28. 4. Kristýna Olšanová
 12. 5. Laura Anežka Zámečnicková
 19. 5. Marek Štrof
 19. 5. Kristýna Špačková
 26. 5. Tobiáš Jan Chmelík

Věrnou lásku si slíbili:

27. 4. Ondřej Nováček a Martina Jeřábková
 4. 5. Jakub Lahučký a Barbora Havlíčková

Do náruče našeho Otce se vrátili:

4. 3. Václav Kubát
 9. 3. Ing. Miloslav Planička
 9. 4. Růžena Václavíková
 16. 4. Vladimír Pelán
 4. 5. MUDr. Drahomila Vedrová
 6. 5. František Pěta
 16. 5. Květuše Doležalová
 25. 5. Josef Kostka

K 1. svatému přijímání 2. 6. přistoupili:

Tomáš Doležal, Barbora Řičicová, Martin Kawulok, Markéta Cikánková, Adéla Vojtíšková, Ondřej Keprt, Hana Provazníková, Dominik Puč, Tomáš Michalčík, Tezie Suchá, Alžběta Munzarová, Marie Ondráčková, Veronika Štefanová, Markéta Hadrabová, Nikola Saitlová, Antonín Švancara, Kristýna Špačková a Dominik Sítař.

Svatost biřmování v neděli 9. 6. v katedrále na Petrově z rukou otce biskupa Vojtěcha přijali:

Marie Dobrovolná, Barbora Hotová, Martin Malinka, Mária Osuská, Jan Osuský, Oldřich Pokorný, Daniel Procházka, Alexander Šimon, Klára Šťastná, Václav Valenta a Vojtěch Žíla. **-em-**



Od ucha k uchu



Muž volá na policejní stanici: „Ztratila se mi žena! Šla jenom do obchodu, a pořád se nevrací!“ Policistu proto zajímá, jak je jeho paní stará a vysoká, co měla na sobě, jakou má barvu vlasů a očí. Ale na všechny otázky od muže dostává stejnou odpověď: „Nevím!“ Policista si už od další otázky příliš neslibuje, ale přece jen ji ještě položí: „Šla vaše paní pěšky

nebo jela autem či MHD?“ A v tom muž ze sebe vysype: „Jela autem! SPZ BS-8024, červený fiat A8 quattro, střešní okno s kovovým rámem, 18 palcové disky s ET35, obsah motoru 3 litry V6, výkon 333 koní, LED světla pro všechny polohy, drobný škrábanec na levém předním blatníku...“ (z internetu)

Příště: Náhoda nebo Boží řízení? • Předběžná uzávěrka: 22. 9. 2019

SETKÁNÍ – občasník farnosti u sv. Janů; pro vnitřní potřebu; ZDARMA. Vydává římskokatolický farní úřad Brno-Bystrc. Příspěvky, náměty a připomínky předávejte osobně na faře nebo pište na farabystrc@volny.cz. Spolupracovaly: E. Máchová, K. Malinková, J. Mrkvová. Vedoucí redakčního týmu: P. Šoba. Ilustrace: E. Jelínková, jazyková korektura: L. Moravcová. • Uzávěrka tohoto čísla: 2. 6. 2019, vyšlo: 23. 6. 2019.

www.faby.cz